

Atlantflygarna alltjämt borta.

Nungesser (t. h.) och Coli. Överst ser man det från världskriget kända märket på deras flygmaskin: likkistan och två ljus.

Olika gissningar om flygarnas öde.

Det anses nu vara säkert, att någon mer eller mindre allvarig olycka träffat den flygmaskin, varmed Nungesser och Coli i söndags startade från Paris. Amerikanska marindepartementet samarbetar med de franska myndigheterna i spaningarna efter de saknade flygarna, och alla brittiska fartyg på norra Atlanten ha uppmanats att deltaga i efterforskningarna. På brittiska luftförsvarsdepartementets initiativ har en uppmaning utsänts per radiotext, att alla, som eventuellt sett maskinen vid början av dess färd, över sydvästra England eller södra Irland, skola sätta sig i förbindelse med vederbörande myndigheter. Farhågorna rörande de franska flygarnas säkerhet ökas genom den ihållande dimman längs amerikanska kusten. Spaningarna försvåras också av att man vet så litet om aeroplanets färd efter flygningen över Kanalen. Dock bekräftas rapporterna om att det observerats över sydvästra Irland, och detta meddelande befordrades officiellt till Paris. Man befarar, att om maskinen, som ej är försedd med flottörer, blivit nödsakad att gå ned på havet, skall den icke länge kunna uthärdas sjögången, även om själva nedstigningen lyckats väl. Möjlighet finnas emellertid att flygarna kunna räddas, såsom skedde med Hawker vid hans försök att flyga över Atlanten, då han upptogs av ett fiskerifartyg, som först en vecka senare återvände till hamn. Det är också möjligt, att flygarna kunna ha landat vid någon isolerad punkt på nordamerikanska kusten.

Hawkers färd och Alcocks.

Den förste som med aeroplan lyckades taga sig över Atlanten var engelsmannen Hawker, som startade från St. Johns på Newfoundland den 18 maj 1919 och nödländade utanför Irlands kust dagen därpå. Flygaren och hans mekaniker blevo bärgade av ett danskt fartyg ungefär en halvtimme efter nödlandningen. Felet med maskinen var icke allvarigare än att Hawker kunnat reparera skadan själv — om bara maskinen varit ett hydroplan. Men det var den ej. Man måste verkligen beundra modet hos de män som ge sig ut på då- och nutidens största havsflygning med en vanlig landflygmaskin.

Nästa man som lyckades flyga mellan de båda kontinenterna var också en engelsman, Alcock. Han och hans följeslagare och navigatör, löjtnant Brown startade också från St. John den 16 juni 1919. Efter en fullt programemig resa, utan missöden, landade de efter sexton timmars flygning välbehållna i Clifden på Irland. Man hade beräknat att flygtiden skulle vara aderton timmar, men trots dimma ute på Atlanten gick det att spara in två timmar.

Den amerikanska Atlantflygningen startas i morgon.

Den amerikanska Bellancamaskinens flygning, som var utsatt att äga rum i går, har uppskjutits till i morgon på grund av telegram från amerikanska ambassadören i Paris, vari denne framhåller, att ett amerikanskt försök till Atlantfly-

ning just nu kunde missförstås i Frankrike, där allmänheten är djupt gripen och mycket fängslig med anledning av att alla underrättelser om Nungesser och Coli saknas.

Under Atlantens genomforskande med patrullbåtar ur såväl krigs- som handelsflottan har man icke funnit den minsta ledtråd angående vad som hänt de franska flygarna.

Djup missräkning i Paris.

Paris upplever en djup missräkning, som, särskilt efter den kortvariga jublande glädjen, kännes än bittrare. Allmänheten och pressen hade orsak att tro på de falska detaljerade meddelandena, som utsändes om Nungessers och Colis ankomst till New York, enär de ju delvis hade officiellt ursprung. Till långt in på natten yoro gatorna i Paris svarta av väntande människomassor, som skingrades först då det vid 2-tiden meddelades, att man absolut icke hade någon aning om, var flygarna befunno sig, och endast visste, att de i varje fall icke anlät till New York. Redan kl. 1 hade maskinen flugit den maximala 42 timmar, som den hade bensin för. Den misslyckade flygningen är icke minst ett hårt slag för fransmännens nationella stolthet. På tidningsredaktionerna och i departementen vakade man hela natten i spänd väntan på budskap från flygarna. Intet budskap kom, endast dementier på tidigare uppgifter, att de varit sedda än här, än där vid Amerikas östkust.

De falska rapporterna på tal i franska kammaren.

I kammaren ägnade general Girod och Vaillant-Couturier en varm hyllning åt Nungesser och Coli, vilkas lysande karriär general Girod skildrade. Talarna begärde av regeringen förklaringar angående de oriktiga underrättelserna om flygarnas ankomst till New York. Handelsministern Bokanowski förklarade, att misstaget begåtts av personer, som sett några amerikanska flygmaskiner sväva uppe i dimman och i tro att det var Nungessers maskin hade de telegraferat till sina förbindelser i Paris. Regeringen och aeronautiska byrån förhöllo sig försiktigt skeptiska inför inlöpande uppgifter från alla håll om att flygarna skulle ha passerat på tider som syntes stå i ett omöjligt inbördes förhållande. Regeringen, som hade beslutit tillkännage aviatörernas officiella ankomst med kanonsalut, avhöll sig därifrån då den givetvis ej ville fatta beslut därom på lösa grunder. Misstaget får alltså tillskrivas en enskild persons tilltagsenhet. Man måste, slutade ministern, med tillförsikt avvakta resultatet av efterspaningarna och hoppas, att dessa skola krönas med framgång.

Painlevé, som därefter hade ordet, förklarade, att anledningen till att han telegrafiskt lyckönskade Nungesser och Coli var den, att han mottagit ett telegram, att de båda flygarnas ankomst vore omedelbart förestående, varför han önskade, att dessa omedelbart efter sin framkomst skulle få mottaga regeringens telegrafiska lyckönskningar.

Sammanträdet ajournerades därefter.